

skab til Forholdene ikke Andet end tilraade Thinget at nægte Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem, som nu satte sig, omtalte, saa vidt jeg formaade at skjønne, begge de to første paa Dagsordenen opførte Lovforslag . . .

Formanden (Berg): Ja, det er kun det ene, der er under Forhandling.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Ja, jeg har ogsaa forstaaet, at det kun var det ene Forslag, nemlig Forslag til Lov om Forandring i Kolonialloven, der var sat under Forhandling. Da imidlertid det ærede Medlem er kommet langt ind paa Udtalelser om Tilstanden paa St. Croix med Hensyn til Sukkerdyrkingen, antager jeg, at det, om ikke af andre Grunde, saa for at spare Tid vil være bedst, at jeg følger det ærede Medlem ogsaa paa denne Vej. Det er ganske vist saaledes, at der er begjæret et betydeligt Beløb til St. Croix, men det ærede Medlem nævnte det mellem deaarlige Udgifter for den danske Statskasse, og han kan dog vel næppe have overset, at det kun er for eet Aar, at der er begjæret til St. Croix de ca. 100,000 Kr. Det ærede Medlem regnede det som en varig Byrde for den danske Statskasse, men det er i Virkeligheden kun en Begjæring for det enkelte Aar, og det er kun begjæret for et enkelt Aar, fordi man er gaaet ud fra, at det er ganske exceptionelle Forhold, som have bevirket, at Sukkerpriserne nu ere saa lave, at Dyrkingen ikke kan betale sig, et Forhold, som man antager, og som det forekommer mig, at man har god Grund til at antage maa ophøre om føie Tid. Det er jo nemlig ingenlunde saaledes, som den ærede Taler forudsatte, at det er en god Høst i Vestindien, som betinger lave Sukkerpriser, og at en ringere Høst i Vestindien foranlediger høie Sukkerpriser. Det er jo ingenlunde Tilfældet. Hvad der langt mere end Høsten, end Produktionen af Rørsukker bestemmer Priserne paa Sukker, det er som bekendt Produktionen af Røesukker. Altsaa staaar Høstens Størrelse i Vestindien og Sukkerpriserne ikke i noget saadant direkte Forhold, som den ærede Taler antog. Men netop fordi det er mere almindelige Forhold, som have bevirket de lave Priser, nemlig at der hele Verden over er en saa stor Overproduktion af Sukker, forekommer det mig at være ikke blot sandsynligt, men sikkert, at dette Forhold maa forandres, thi man kan dog ikke vedblive hele Verden

over at producere Sukker billigere, end man kan faae det betalt. Produktionen maa selvfølgelig indskrænkes, indtil Priserne igjen naae en saadan Høide, at de dække Produktionsomkostningerne. Det er jo den almindelige Regel for enhver Produktion, og fra den gjør Sukkeret i Virkeligheden ikke nogen Undtagelse. Nu skal jeg villig indrømme, at der ikke kan være Tale om at opstille som almindelig Regel, at der, naar i en eller anden Produktionsvirksomhed Priserne Nedgang ikke mere gjør Produktionen lønnende, saa strax skal gribes ind fra Statens Side for at muliggjøre Fortsættelse af Produktionen i samme Omfang som tidligere. Det være langt fra mig at ville gjøre noget Saadant gjældende, men Forholdet er jo det, at paa St. Croix er hele Produktionsvirksomheden omtrent indskrænket til Sukker alene; det maa ikke tages ganske bogstavelig, men jeg tror ikke, det skal kunne modsiges, at hele Dens Velvære beror paa Sukkerproduktionen, ja, jeg kunde sige, at hele Tilværelsen derude beror paa Sukkerproduktionen. Naar Forholdet altsaa for et enkelt Aar, for en kortere Tidsperiode stiller sig saaledes, at denne eneste Produktionsvirksomhed paa Den ikke mere kan trives, og at vel at mærke Producenterne ikke have Noget i Skyggen til at kunne vente paa bedre Tider, saa ser jeg ikke rettere, end at man staaar ligeoverfor det Spørgsmaal, om man enten vil se rolig paa, at denne Produktionsvirksomhed, hvorpaa hele Tilværelsen beror derude, synker sammen af Mangel paa Kræfter til at kunne gaa Krisen igennem, eller om man vil træde støttende til. Jeg ser ikke rettere, end at Valget ligger ligefrem saaledes. Det forekommer mig at ville være saa meget sørgeligere, om en saadan forbigaaende Konjunktur skulde standse Virksomheden paa St. Croix og bevirke en væsentlig Tilbagegang netop nu, da man i de senere Aar er begyndt at komme godt fremad derude. Jeg vil varmt anbefale, at man ikke uden videre skyder dette Spørgsmaal til Side. Det forekommer mig, at disse storpolitiske Hensyn her ikke vel burde gjøres gjældende. Man kan jo dog ikke sige, at man vil udsette til en senere Tid at bringe den Hjælp, som man ikke vil bringe i Dieblicket, thi dersom den ikke bringes i Dieblicket, saa turde det være for sildt siden at hde den. Det særlige varige Offer, som det af mig forelagte Lovforslag vil betinge, er jo Nedgang i Toldindtægterne, derved at Tolden paa St. Croixsukkere sættes lavere end Tolden paa fremmede Sukkere. Det er det varige Offer. Det andet er kun et forbigaaende Tilskud, et Tilskud for et Aar af 100,000 Kr.; men selv med Hensyn til det varige